

Jens Lapidus

Snel geld

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

Ze pakten haar levend want ze weigerde te sterven. Misschien zorgde dat ervoor dat ze nog meer van haar hielden. Dat ze er de hele tijd was, dat ze echt voelde.

Maar dat was ook wat ze niet begrepen, wat hun fout zou zijn. Dat ze leefde, nadacht, aanwezig was. Hun val voorbereidde.

Het ene oordopje viel steeds uit haar oor. Het gleed eruit door het zweet. Ze duwde het schuin naar binnen, hoopte dat het zou blijven zitten en de muziek bleef spelen.

De mini-iPod stuiterde op en neer in haar zak. Ze hoopte dat hij daar veilig zat. Die iPod mocht ze gewoon niet kwijtraken, het was haar dierbaarste bezit en ze wilde niet eens denken aan de krassen die hij zou kunnen oplopen door het grind op de weg.

Ze voelde met haar hand in haar zak. Niks aan de hand, de zakken waren diep genoeg, de iPod was er veilig.

Ze had hem zichzelf als verjaarscadeau gegeven en had er zoveel mp3'tjes opgezet als erop pasten. Het minimalistische ontwerp van groen geborsteld metaal had haar tot de aankoop verleid. Maar nu betekende hij iets anders, groeters, voor haar. Hij gaf haar rust. Elke keer dat ze de iPod tevoorschijn haalde, herinnerde hij haar aan deze momenten van eenzaamheid. De keren dat de wereld zich niet aan haar opdrong. Dat ze alleen mocht zijn.

Ze luisterde naar Madonna. Dat was haar manier om te vergeten, rennend op muziek de spanningen voelen verdwijnen. Dat ze tegelijkertijd ook nog vet verbrandde, was natuurlijk een prettige bijkomstigheid.

Ze werd één met het ritme. Rende haast op de maat van de muziek. Tilde haar rechterarm ietsje hoger op en checkte haar tussentijd op haar horloge. Elke keer dat ze jogde, deed ze een nieuwe poging haar record te verbreken. Met de bezetenheid van een wedstrijdloper nam ze de tijd op, onthield hem en schreef het resultaat naderhand op. De route was alles bij elkaar zeven kilometer. Haar beste rondje was 33 minuten. In het winterseizoen trainde ze alleen binnenshuis bij sportschool SATS. Krachttraining, loopband en stairmaster. In

het zomerseizoen bleef ze naar de sportschool gaan, maar de loopband veruilde ze voor weggetjes en grindpaden.

Ze was onderweg naar Lilla Sjötullsbron, de voetgangersbrug op de uiterste punt van Djurgården. De kou trok op van over het water. Het was acht uur en de lenteavond verdween langzaam in de schemering. De lantaarnpalen langs de weg waren nog niet aan. De zon scheen op haar rug zonder nog warmte af te geven. Ze joeg haar eigen lange schaduw voor zich uit en dacht dat hij al snel niet meer te zien zou zijn. Maar zo meteen, als de lampen de weg zouden verlichten, zou haar schaduw verspringen door de lantaarnpalen waar ze onderdoor rende.

De bomen begonnen tere blaadjes te krijgen. De bosanemonen stonden met hun gesloten knopjes naast elkaar in het gras langs de weg. Langs het kanaal stond oud, droog riet dat de winter overleefd had. Links van haar torenden prachtige villa's. De Turkse ambassade met de betraliede ramen. De Chinese ambassade, iets hoger op de heuvel, omgeven door hoge stalen hekken, bewakingscamera's en waarschuwingsborden. Bij de roeivereniging lag een kasteeltje met een geel houten hek eromheen. Vijftig meter verderop lag een langwerpige villa met een tuinhuisje ernaast en een garage die direct in de steenrots uitgehakt leek.

De chique particuliere woningen zonder inkijk lagen verspreid langs haar hele hardlooptraject. Elke keer dat ze ging joggen nam ze ze op, de verborgen reuzenvilla's die werden afgeschermd door struiken en hekken. Ze vroeg zich af waarom ze probeerden zo pretentieloos over te komen terwijl iedereen wist dat er geen onbeduidende mensen op Djurgården wonen.

Ze haalde twee snelwandelende meisjes in. Ze liepen hier op Kungliga Djurgården met die speciale stijl van *power walk* die ze kende van het snobby Östermalm. Donzen bodywarmer over een T-shirt met lange mouwen, trainingsbroek en, niet te vergeten, het petje ver over de ogen getrokken. Haar eigen kleding was serieuzer. Zwart Nike Clima-Fit windjack en hardlooptight. Kleren die ademden. Het klonk cliché maar het werkte wel.

De herinneringen aan het weekend drie weken geleden kwamen weer terug. Ze probeerde ze te verdringen en aan de muziek te denken of zich op het lopen te concentreren. Als ze haar aandacht richtte op haar tussentijd rond het kanaal en de Canadese ganzen waarvoor ze moest uitwijken, kon ze het misschien vergeten.

In de koptelefoon zong Madonna.

Op het grindpad lag paardenmest.

Ze dachten dat ze haar konden gebruiken. Maar zij was degene die hen gebruikte. Die instelling beschermde haar. Ze bepaalde zelf wat ze deed en hoe ze zich voelde. In de officiële wereld waren zij geslaagde, vermogende, machtige mannen. Hun namen stonden op de voorpagina's van de economiebijlagen, de tickertapes van de beursnoteringen en boven aan de ranglijsten van vermo-

genstaxateurs. In werkelijkheid was het een stelletje pathetische, trieste losers. Mensen die iets misten. Mensen die haar blijkbaar nodig hadden.

Haar toekomst was uitgestippeld. Ze zou het toneelspel meespelen tot de tijd rijp was om ze te ontmaskeren. En als ze niet ontmaskerd wilden worden, moesten ze daarvoor betalen. Ze bereidde zich voor, was al maanden informatie aan het verzamelen. Had bekentenissen ontlokt, bandrecorders onder bedden verstopt, ze had een paar van hen zelfs gefilmd. Had zich een echte FBI-agent gevoeld, maar met één verschil. Haar angst was vele malen groter.

Het was gevaarlijk spel. Ze kende de regels, als het verkeerd ging, kon dat het einde betekenen. Maar het zou lukken. Haar plan was te stoppen als ze drieëntwintig was. Weggaan uit Stockholm, naar iets beters, groters. Coolers.

Twee jonge meisjes, rechte ruggen, kwamen op een paard over de eerste brug bij restaurant Djurgårdsbrunn gereden. Nog niet blootgesteld aan het leven met een hoofdletter L. Zoals ze zelf was geweest voor ze van huis was weggelopen. Ze verbeterde zichzelf, want ze had nog steeds één doel. Rechtop door het Leven te rijden. Ze zou het klaarspelen.

Bij de brug stond een man met zijn hond. Hij sprak in zijn mobiele telefoon terwijl hij haar met zijn blik volgde. Ze was eraan gewend: ze werd al bekeken sinds haar vroege puberteit, en na de borstoperatie op haar twintigste was het een totale invasie van mannelijk staren. Het gaf haar een kick, maar tegelijkertijd walgde ze ervan.

De man zag er goedgebouwd uit. Gekleed in leren jack en spijkerbroek, met een ronde pet op zijn hoofd. Maar er was iets ongewoons aan hem. Hij had niet de gebruikelijke geilebokkenblik in zijn ogen. Integendeel, hij kwam evenwichtig over, geconcentreerd, gefocust. Alsof hij het over haar had via zijn mobiele telefoon.

Het grind hield op. De weg tot aan de laatste brug, Lilla Sjötullsbron, was geasfalteerd, maar had op veel plekken lange scheuren. Ze overwoog om over het platgetrapte pad in het gras te lopen. Maar daar waren te veel Canadese ganzen. Haar vijanden.

Ze kon de brug in de verte nauwelijks zien. Waarom werd de verlichting niet aangedaan? Ging die niet automatisch aan als het donker werd? Vanavond blijkbaar niet.

Er stond een bestelwagen met zijn achterkant naar de brug geparkeerd.

Er was geen mens te zien.

Twintig meter verderop lag een luxe villa met uitzicht over het water van Saltsjön. Ze kende de eigenaar die de villa zonder bouwvergunning had laten bouwen in een grote, oude schuur die er al stond. Een machtig man.

Voor ze de brug op zou lopen, merkte ze op dat de bestelwagen opvallend dicht bij het grindpad stond, twee meter bij haar vandaan toen ze afsloeg.

De deuren van de bestelauto gingen open. Er kwamen twee mannen uit. Ze had geen tijd om te begrijpen wat er gebeurde. Achter haar kwam een derde

man aangerend. Waar kwam die ineens vandaan? Was het die man met de hond die haar zojuist had bekeken? De mannen van de bestelauto grepen haar vast. Drukten iets tegen haar mond. Ze probeerde te schreeuwen, te krabben, te slaan. Hapte naar lucht en werd duizelig. Er zat iets in die lap die ze voor haar mond hielden. Ze kronkelde met haar lichaam, rukte aan hun armen. Het hielp niet. Ze waren te groot. Snel. Sterk.

De mannen sleurden haar de bestelauto in.

Het laatste wat ze dacht, was dat ze er spijt van had dat ze ooit naar Stockholm verhuisd was.

Een kutstad.

*

Zaak: B 4537-04

Band: 1237 A 0,0 – B 9,2

Afschrift

Dit is zaak B 4537-04, officier van justitie tegen Jorge Salinas Barrio, punt van aanklacht 1, en dit is een verhoor met de verdachte, Jorge Salinas Barrio.

Rechter: Kunt u het voorval in uw eigen woorden beschrijven?

Verdachte: Er is niet zoveel over te zeggen. Ik gebruik die opslag eigenlijk niet. Mijn naam staat alleen op het huurcontract om een vriend van me te helpen. U weet wel, soms moet je iemand een beetje helpen. Ik heb er af en toe trouwens weleens wat dingen bewaard, maar mijn naam staat alleen op het papier. Die opslag is niet van mij. Dat is eigenlijk ongeveer alles wat ik te zeggen heb.

Rechter: Goed, als dat alles is, dan geef ik nu het woord aan de officier van justitie.

Officier van justitie: Met 'de opslag' bedoelt u de opslagruimte bij Shurgard Self-Storage bij Kungens Kurva?

Verdachte: Ja, inderdaad.

Officier: En u zegt dat u niet degene bent die hem gebruikt?

Verdachte: Dat klopt. Het contract is door mij ondertekend en dat heb ik gedaan om aardig te zijn voor een mattie van me die geen opslagruimtes en dat soort dingen mag huren. Hij heeft te veel betalingsachterstanden. Ik wist helemaal niet dat er zoveel shit lag.

Officier: Dus van wie is de opslag?

Verdachte: Dat kan ik niet zeggen.

Officier: Dan zou ik nu graag pagina 24 van de vooronderzoeksmemo aanhalen. Dat is een verhoor met u, Jorge Salinas Barrio, dat op

4 april van dit jaar gehouden is. Ik lees de vierde alinea voor, waar u het volgende zegt: 'De opslagruimte wordt gehuurd door een man die Mrado heet, geloof ik. Hij werkt voor de grote jongens, als je begrijpt wat ik bedoel. Ik heb het contract ondertekend, maar eigenlijk is het van hem.' Klopt het dat u dat gezegd hebt?

Verdachte: Nee, nee, dat klopt niet. Er moet sprake zijn van een misverstand. Dat heb ik nooit gezegd.

Officier: Maar het staat hier. Er staat dat het verhoor door u is voorgelezen en goedgekeurd. Waarom hebt u niet gezegd dat ze u verkeerd begrepen hadden?

Verdachte: Nou, ik was bang. Het is niet makkelijk om alles goed uit te leggen als je verhoord wordt. Het is een misverstand. De politieagenten hebben me onder druk gezet. Ik was bang. Zei zomaar wat om niet verder verhoord te worden. Ik ken niemand die Mrado heet. Ik zweer het.

Officier: Dus die kent u niet? Mrado zegt in een verhoor dat hij weet wie u bent. En u zei daarnet dat u niet wist dat er zoveel shit in de opslag lag. Wat bedoelt u met 'shit'?

Verdachte: Drugs bedoel ik. Het enige wat ik er zelf bewaarde, was ongeveer tien gram cocaïne voor eigen gebruik. Ik ben al jaren verslaafd. Verder heb ik de opslag gebruikt voor meubels en kleren omdat ik vaak verhuis. Die andere spullen waren niet van mij en ik wist niet dat ze daar lagen.

Officier: Dus van wie waren die narcotica?

Verdachte: Daar kan ik het niet over hebben. U begrijpt wel, ik kan slachtoffer worden van represailles. Ik denk dat de man van wie ik meestal drugs koop, de cocaïne er misschien neergelegd heeft. Hij heeft de sleutel van de opslag. De weegschaal is wel van mij. Die gebruik ik om mijn eigen doses af te wegen. Voor eigen gebruik. Maar ik verkoop niks. Ik heb een baan, ik hoef niet te dealen.

Officier: Wat doet u dan voor werk?

Verdachte: Ik werk als koerier. Vaak in het weekend, dat betaalt goed. Zwart, weet u wel.

Officier: Dus als ik u goed begrijp, zegt u dat de opslagruimte niet van iemand is die Mrado heet, maar van iemand anders. En deze ander is uw dealer? Maar hoe is die drie kilo cocaïne er terechtgekomen? Dat is vrij veel. Weet u hoeveel dat waard is op straat?

Verdachte: Ik weet het niet precies, ik verkoop dat spul toch niet. Maar het is veel, misschien een miljoen kronen. De man van wie ik drugs koop, legt het zelf in de opslag als ik hem betaald heb. Op die manier hoeven we geen direct contact te hebben en worden we niet samen gezien. Dit vinden we een goeie manier. Maar nu ziet het er naar uit

dat hij me genaaid heeft. Heeft al die shit in de opslag gelegd, zodat ik de bak indraai.

Officier: Kunnen we dit nog een keer herhalen. U zegt dus dat de opslagruimte niet van iemand is die Mrado heet. Hij is eigenlijk ook niet van u. Hij is eigenlijk ook niet van uw dealer, maar hij gebruikt hem soms voor transacties tussen u en hem. En nu denkt u dat hij degene is die zijn cocaïne daar bewaart. Meneer Barrio, denkt u dat we dat zullen geloven? Waarom zou uw dealer drie kilo cocaïne willen bewaren op een plek waar u toegang toe hebt? Verder beweert u elke keer wat anders en wilt u geen namen noemen. U bent niet geloofwaardig.

Verdachte: Kom op. Zo ingewikkeld is het niet, maar ik ben een beetje verward. Het zit zo. Ik gebruik die opslagruimte heel weinig. Mijn dealer gebruikt hem bijna nooit. Ik weet niet van wie al die cocaïne is. Maar het lijkt me waarschijnlijk dat het spul van mijn dealer is.

Officier: En de sealtjes dan, van wie zijn die?

Verdachte: Die moeten van mijn dealer zijn.

Officier: En hoe heet die?

Verdachte: Dat kan ik niet zeggen.

Officier: Waarom houdt u vol dat de opslagruimte eigenlijk niet van u is en dat het uw drugs niet zijn? Alles wijst daar immers op.

Verdachte: Zoveel drugs zou ik nooit kunnen betalen. Bovendien deal ik niet, zoals ik al zei. Wat kan ik nog meer zeggen? Die coke is gewoon niet van mij.

Officier: Andere getuigen in deze rechtszaak hebben ook een andere naam genoemd. Kan het zijn dat de narcotica van een vriend van Mrado zijn, die Radovan heet? Radovan Kranjic.

Verdachte: Nee, dat geloof ik niet. Ik heb geen idee wie dat is.

Officier: Nou, ik denk dat u dat wel weet. U hebt in een verhoor namelijk gezegd dat u Mrado's baas kent. Bedoelt u daar Radovan dan niet mee?

Verdachte: Ik heb nooit iets gezegd over ene Mrado, dat klopt niet, dus hoe kan ik nou weten waar u het over hebt? Nou? Kunt u me dat vertellen?

Officier: Ik stel hier de vragen, niet u. Wie is Radovan?

Verdachte: Ik zei toch dat ik dat niet weet.

Officier: Probeer...

Verdachte: Maar JEZUS, ik weet het niet. Bent u traag van begrip of zo?

Officier: Dit is blijkbaar een gevoelig punt. Dan heb ik verder geen vragen. Dank u wel. Nu mag de advocaat zijn vragen stellen.

Dit is zaak B 4537-04, officier van justitie tegen Jorge Salinas Barrio, punt van aanklacht 1. Nu volgt een verhoor met getuige Mrado Slovovic over narcotica in een opslagruimte bij Kungens Kurva. De getuige heeft de eed afgelegd en is gewezen op de betekenis van de eed. De officier van justitie leidt het verhoor en begint met zijn vragen.

Officier: U bent genoemd in het vooronderzoek in verband met de verdachte, Jorge Salinas Barrio, die een opslagruimte huurt bij Shurgard Self-Storage bij Kungens Kurva in Skärholmen. Wat is de relatie tussen Jorge Salinas Barrio en u?

Getuige: Ik ken Jorge, maar ik huur geen opslagruimte. We kennen elkaar van vroeger. Ik heb ook drugs gebruikt, maar ben er een paar jaar geleden mee gestopt. Af en toe kom ik Jorge tegen. De laatste keer was in Solna Centrum. Hij vertelde me dat hij zijn drugszaken tegenwoordig afhandelt via een opslagruimte aan de andere kant van de stad. Hij zei dat hij zich flink heeft opgewerkt en vrij veel cocaïne verkoopt.

Officier: Hij zegt dat hij u niet kent.

Getuige: Dat klopt niet. We zijn niet direct vrienden. Maar we kennen elkaar wel.

Officier: Goed. Weet u nog wanneer u hem ontmoet hebt? Kunt u gedetailleerder vertellen wat hij zei?

Getuige: Het was ergens afgelopen lente, in april geloof ik. Ik was in Solna om bij wat oude vrienden langs te gaan. Normaal kom ik daar niet zo vaak. Op weg naar huis ging ik naar het centrum voor de paardentoto. In het gokkantoor kwam ik Jorge tegen. Hij liep er goed gekleed bij en ik herkende hem maar nauwelijks, want u moet weten, toen we vrienden waren was hij bezig naar de kloten te gaan.

Officier: En wat zei hij?

Getuige: Hij vertelde dat het goed met hem ging. Ik vroeg wat hij deed. Hij zei dat hij goeie zaken deed met C. Cocaïne bedoelde hij dus. Omdat ik gestopt ben met dat soort dingen, wilde ik er verder niks over horen. Maar hij liep op te scheppen. Vertelde dat hij alles in een opslagruimte ten zuiden van de stad bewaarde. Volgens mij zei hij Skärholmen. Toen vroeg ik of ie op wilde houden met dat gelul omdat ik niets meer wilde horen over al die zoi waar hij mee bezig was. Hij raakte geïrriteerd. Zei dat ik op kon rotten of zoiets.

Officier: Dus hij werd kwaad?

Getuige: Ja, hij was pissig toen ik in feite vond dat hij uit zijn nek lulde. Misschien heeft hij daarom verzonnen dat ik iets met die opslagruimte te maken zou hebben.

Officier: Heeft hij verder nog iets over die opslagruimte gezegd?

Getuige: Nee, hij zei alleen dat hij er zijn cocaïne bewaarde. En dat het in Skärholmen lag.

Officier: Goed, dank u wel. Dan heb ik verder geen vragen meer. Dank u wel voor uw komst.

Deel 1

1

Jorge Salinas Barrio leerde de regels van het spel snel. *Número uno* samengevat: nooit zeiken. In uitgewerkte vorm had hij ze alle vijf op een rijtje. Nooit tegen spreken. Nooit terugstaren. Altijd blijven zitten. Nooit klikken. Ten slotte, je altijd gewillig in je reet laten nemen – zonder te piepen. Figuurlijk.

Het leven scheet op Jorge. Het leven zoog paardenballen. Het leven was hard. Maar Jorge was sterk genoeg – dat zouden ze wel zien.

De bajas vrat zijn energie. Vrat aan zijn lach. *Rap life* was veranderd in *crap life*. Maar alleen hij wist dat er een einde kwam, een idee dat verwezenlijkt zou worden, een uitweg. Jorge: de man die zich niet in een keurslijf liet dwingen. Hij zou hem smeren, ontsnappen, weg uit dit rotgat. Hij had een plan. En het was kapot goed.

Losers – *adiós*.

Een jaar, drie maanden en negen dagen in de bajas. Dat wil zeggen, ruim vijftien maanden te lang achter een zeven meter hoge betonnen muur. Jorges langste tijd tot nu toe. Daarvoor had hij alleen korte bezoeken gebracht. Drie maanden voor diefstal, vier maanden voor drugs, snelheidsovertreding en rijden zonder rijbewijs. Het was deze keer anders: hij moest hierbinnen een leven opbouwen.

Österåker was een zogeheten klasse II-gevangenis, een gesloten inrichting van de tweede graad. Specialiteit: veroordeelden voor drugsmisdrijven. Streng bewaakt aan beide kanten. Wat niet naar binnen mocht, kwam niet naar binnen, niets of niemand. Drugshonden besnuffelden alle bezoekers. Metaaldetectoren doorsnuffelden alle zakken. De bewakers snuffelden de algemene sfeer op. Louche types konden zich de moeite besparen. Hier lieten ze alleen moeders, kinderen en advocaten binnen.

Toch lukte het ze niet. De gevangenis was drugsvrij – ten tijde van de vorige directeur. Nu werden er zakjes wiet met katapulten over de muren geschoten. Vaders kregen tekeningen van hun dochters die eigenlijk ingesmeerd waren met LSD. De shit werd verstopt op de plafondplaten in de gemeenschappelijke ruimtes waar de honden het niet konden ruiken, of het werd begraven in het grasveld van de luchtplaats. Iedereen en niemand kon de schuld krijgen.

Veel mannen rookten dagelijks. Dronken vijftien liter water in een etmaal zodat het niet te zien was in de urinemonsters. Anderen rookten bruin. Lagen twee dagen in hun cel te doen alsof ze ziek waren tot hun plas niet meer positief was.

Mensen zaten lang in Österåker. Verenigden zich. De bewakers deden hun best de bendes te versplinteren: de Original Gangsters, de Hells Angels, de Bandidos, de Joegoslaven, het Broederschap Wolfpack, Fittja Boys. *You name it.*

Veel bewakers waren bang. Gaven het op. Namen duizendjes aan die hun werden toegestoken in de rij voor het eten, op het voetbalveld, in de werkplaats. De gevangenisdirectie probeerde de boel onder controle te houden. Bendeleden naar andere gevangenissen te sturen. Maar wat maakte het uit. Bendes had je toch in alle gevangenissen. De demarcatielijnen waren helder: ras, buitenwijk, soort misdrijf. De racistische bendes deugden niet. De zware kerels waren de Hells Angels, de Bandidos, Joego's en de OG. Werkten bruut. Hun werkwijze was helder: grof cash verdienen met multicrimineel werk en daarmee verenigbare activiteiten.

Dezelfde liga's bestuurden de stad buiten de gevangensmuren. Tegenwoordig was dat met binnengesmokkelde mobiele telefoons in miniformaat net zo simpel als met een afstandsbediening zappen tussen tv-programma's. De maatschappij kon maar beter capituleren.

Jorge ontliep ze. Na verloop van tijd kreeg hij toch vrienden. Hij redde zich prima. Vond raakvlakken bij anderen. Chilenen waren oké. Figuren uit Sollentuna waren oké. De meeste cokecontacten waren oké.

Hij ging om met een oude latino uit Märsta, Rolando. Die gast was in '84 uit Santiago naar Zweden gekomen. Wist meer van sneeuw dan een gaucho van paardenstront – maar was zelf niet naar de kloten gegaan door de coke. Moest nog twee jaar zitten vanwege smokkel van cocaïnepasta in shampooflessen. Een goeie kerel. Jorge had zijn naam al gehoord toen hij nog in Sollentuna woonde. Het beste van alles: Rolando had contacten met de kills van de OG. Versierde vette privileges. Toegang tot mobieltjes, stuff, coke als je mazzel had, porno-blaadjes. Meer peuken.

Jorge voelde zich aangetrokken tot de bendes. Maar kende ook het risico. Je legt jezelf vast. Je levert jezelf uit. Je geeft ze vertrouwen – zij naaien je.

Hij was niet vergeten hoe hij genakt was. De Joego's hadden hem erbij gelapt. Hadden hem laten barsten bij die rechtszaak. Hij zat vast vanwege Radovan – klootzak aller klootzakken.

Ze zaten vaak in de kantine te lullen. Hij, Rolando en de andere latino's. Geen Spaans. Je liep het risico dat iemand van een bende gewantrouwd zou worden door de andere bendeleden. Prima als je met je landgenoten praat en plezier hebt – maar niet zo dat zij het niet snappen.

Vandaag: ruim twee weken tot het plan ging rollen. Het ging erom cool te blij-

ven. Het was onmogelijk te ontsnappen zonder enige hulp, maar zelfs Rolando wist er nog niks van. Jorge moest eerst weten of hij hem kon vertrouwen. Moest hem op een of andere manier testen. Checken hoe hecht hun vriendschap eigenlijk was.

Rolando: een gast die de harde weg had gekozen. Om lid te worden van de OG was omvangrijke coke-import niet genoeg. Je moest kerels die je leider te bijdehand vond finaal in elkaar slaan. Rolando had het zijne gedaan: de geëtste tattoos rond de littekens op zijn knokkels spraken duidelijke, agressieve taal.

Rolando nam een hap rijst. Praatte getto-Zweeds met zijn mond vol: 'Pasta heeft alleen maar voordelen vergeleken met gewone poeder, dat weet je toch. 't Is zegma een halfproduct, niet af. Je komt hogerop. Hoeft niet meer te dealen met die kills op straat. Of niet soms? Je doet zaken met geliktere swa's. Met gasten die niet de hele tijd de skotoe in hun nek hebben hijgen bij elke stap die ze zetten. En het belangrijkste, het is veel makkelijker te vervoeren. Is niet zo fokking stoffig en makkelijker te verbergen.'

Hoewel Jorge al Rolando's halfbakken ideeën inmiddels wel had gehoord, was de bajes een leerschool van niveau. Jorge was receptief. Had geleerd. Geluisterd. Wist al veel toen hij binnenkwam. Na vijftien maanden Österåker kende hij de branche door en door.

J-boy: trots op zichzelf. Hij wist hoe de cocaïne-import uit Colombia via Londen werkte. Waar er wordt ingekocht, welke prijzen gehanteerd worden, hoe er gedistribueerd wordt, welke tussenpersonen gebruikt worden, waar de shit verkocht wordt. Hoe je het versnijdt zonder dat de junkies het merken en hoe je het mengt zonder dat de Stureplan-yuppen het ontdekken. Hoe het verpakt wordt. Wie er omgekocht moeten worden, wie ontweken, met wie je vrienden moet blijven. Een van de laatstgenoemden: Radovan. Kutzooi.

De kantine was een goeie plek voor privégesprekken. Lawaai genoeg zodat niemand echt kon horen wat je zei. En het belangrijkste, het werd niet opgevat als gesmoezel. Geen geheimzinnigdoenerij. Volledig openlijk geklets.

Jorge moest het gesprek op het juiste onderwerp brengen. Hij moest weten wat Rolando's instelling was.

'We hebben het er al duizend keer over gehad. Ik weet dat jij gebruikt. Maar ik blijf een tijdje bij die rotzooi uit de buurt. Als ik hieruit kom, peer ik hem uit dit kouwe naziland. En ik ben niet van plan om zelf zo'n achterlijke kokomo te worden.'

'*That's the point.* Je moet niet gebruiken. Alleen verkopen. De waarheid van de dag.'

Voorzichtig testte hij Rolando.

'Jij hebt goeie relaties. Je hebt zware gasten die je steunen, toch? Niemand die je hier iets doet. Jij zou vandaag godverdomme kunnen ontsnappen en het makkelijk redden.'

'Ontsnappen? Komt me op het moment niet goed uit. Trouwens, heb je 't

laatste nieuws gehoord? Je kent die gozer wel, lid van de OG, Jonas Nordbåge. Hij is gepakt.'

Jorge haakte in: 'Ik weet wel wie dat is. Ex-vriendje van Hannah Graaf. Die jongen die uit het huis van bewaring in Göteborg ontsnapt is, toch?'

'Precies. Op de dag van het vonnis. Zeveneneenhalf jaar voor twee zware overvallen en zware mishandeling. Een echte waardetransportprof die kill.'

'Maar jezus, hij heeft het verneukt.'

'Toch een held. Moet je horen. Hij sloeg een raam in en liet zich van de achtste verdieping zeventien meter naar beneden zakken. Vijf aan stukken gescheurde dekens. Mooi werk toch?'

'Bloedmooi werk.'

Jorge tegen zichzelf: ga door, Jorge-boy, ga door. Leid het gesprek, peil Rolando. Laat hem vertellen hoe hij tegenover mij en ontsnappingen staat. Subtiel.

'Hoe werd ie gepakt?'

'Respect voor hem, maar hij was vrij stom bezig. Ging vaak uit in Göteborg. Hing het feestbeest uit. Wilde vast een nieuwe Hannah met dikke prammen. Voelde zich gruwelijk cool. Het enige wat hij deed: zijn haar wit verven en zonnebril op. Shit man, wou hij ontdekt worden of zo?'

Jorge was het inwendig met hem eens: verrot stom om alleen je haar te verven. Zelf zou hij het slimmer aanpakken. Hij zei: 'Hij had niks te losen. Hij dacht vast: jezus, zelfs als ze me pakken hoef ik niet langer te zitten. Bij zeveneneenhalf wordt niks meer opgeteld.'

'Maar het was hem aan het lukken. Ze hebben 'm in Helsingborg gepakt.'

'Wou hij het land uit dan?'

'Blijkbaar. Hij zat onder een valse naam in een hotel. Toen de skotoe hem pakte, had ie een vals paspoort bij zich. 't Had kunnen lukken. Eerst naar Denemarken en dan verder. Zeker weten dat die kill ergens wat geld opzijgelegd had. Maar iemand had hem verlinkt. Iemand had de skotoe getipt waar hij was. Zeker iemand die hem in de kroeg had gezien.'

'Was er een OG die wist dat hij zou ontsnappen?'

'Sorry Jorge, daar kan ik het niet over hebben.'

'Maar jij zou een OG die ging ontsnappen toch wel dekken?'

'Slaapt Pamela Anderson op haar rug?'

Voltreffer. Jorge-boy, nog dichterbij. Test hem.

Jorge kende de regel: vrienden in de bak is iets anders dan vrienden in de rest van het leven. Er golden andere wetten. De machts hiërarchie was duidelijker. De tijd binnen telde. Het aantal keren binnen telde. Peuken telden, stuff telde meer. Diensten en wederdiensten zorgden voor relaties. Je misdrijf telde: verkrachters en pedofielen nul punten. Junkies en alcoholisten ver onderaan. Mishandeling en diefstal hoger. Overvallers en grote dealers aan de top. Boven alles: je lidmaatschap telde. Rolando, volgens de regels van buiten een vriend. Volgens de bajesprincipes speelde deze gozer in een hogere divisie dan Jorge.

Jorge nam een slok alcoholvrij bier: ‘Het is één ding om iemand die hem al is gepeerd te supporten. Maar zou je iemand helpen ontsnappen?’

‘Dat hangt ervan af. Het risico en zo. Ik zou niet iedereen helpen. Een OG altijd supporten. Jezus, amigo, ik zou jou helpen. Je snapt me wel. Ik zou nooit mijn bek houden voor zo’n vuile skinhead of een Wolfpacker. Dat weten zij ook. Ze zouden mij ook nooit helpen.’

Bingo.

Het bleef drie seconden stil.

Rolando deed iets wat Jorge nog nooit eerder had gezien. Hij legde het bestek netjes op zijn bord. Langzaam.

Daarna grijsde hij en zei: ‘Hé, Jorge, heb je plannen of zo?’

Jorge wist niet wat hij moest doen. Grijsde alleen terug.

Hoopte dat Rolando echt een vriend was, eentje die hem niet liet vallen.

Maar hij wist ook: vrienden in de bak gehoorzaamden aan andere wetten.

2

Vier jongens zaten in een woonkamer, opgeladen om te gaan feesten.

JW met achterovergekamd waxhaar. En ja, hij wist dat een heleboel paupers zijn kapsel verachtten, ze noemden het kotelettenkop en kregen daarbij iets hatelijks in hun blik. Maar zulke sloebers hadden geen idee, dus wat zou hij zich op lopen winden.

De volgende jongen droeg zijn haar ook achterovergekamd. Jongen nummer drie had een korter kapsel, alle haren netjes in een dichte structuur geplaatst, met een nauwkeurig uitgebeitelde, kaarsrechte scheiding die het kapsel doorliep. De klassieke New England-look. Het haar van de laatste jongen was blond, halflang, krullend met een warrige charme.

De kerels in de kamer waren chique, blonde jongens. Fijnbesneden gezichten, rechte ruggen, juiste houding. Ze wisten dat ze jongens waren die er snel uitzagen. Wereldwijze jongens. Ze wisten hoe je je kleepte, hoe je je gedroeg, hoe je optrad. Ze kenden de kneepjes om aandacht te krijgen. Vrouwen te krijgen. Toegang te krijgen tot de goede dingen des levens – 24 uur per dag.

De algemene sfeer in de kamer: gretig, wij weten hoe je moet feesten, dat kan niet misgaan.

JW dacht: dit is een prima avond. De feeststemming van de boys is ultiem.

Indrinken deden ze zoals gewoonlijk bij Putte, de jongen met de scheiding. Het appartement, een aardige tweekamerwoning van 52 vierkante meter, lag in de Artillerigatan en was een cadeautje van Puttes ouders voor zijn twintigste verjaardag, twee jaar geleden. JW kende de familie. Vader: de financieel expert die in het Stenbeck-imperium naar boven likte en boventallig personeel naar beneden trapte. Moeder: oud geld – de familie had nog steeds huizen in half Stockholm en vijfhonderd hectare landbouwgrond in Sörmland. Zoals het hoort.

Ze waren uitgegeten. De piepschuimen dozen stonden nog op het aanrecht. Afgehaald bij Texas Steakhouse in de Humlegårdsgatan, luxe tex-mex met behoorlijk vlees.

Nu zaten ze op de banken in te drinken.

JW draaide zich naar de krullenjongen met de koosnaam Nippe en vroeg: ‘Moeten we niet eens gaan?’

Nippe, die eigenlijk Niklas heette, keek JW aan. Antwoorde met zijn lichte slungelstem: 'We hebben om twaalf uur een tafel gereserveerd, dus we hebben geen haast.'

'Oké, dan is er nog wel tijd voor een whisky-cola.'

'Wanneer zuigen we die andere coke dan op?'

'Ha, ha. Spitsvondig, hoor. Relax, Nippe, we nemen onze neusjes als we er zijn, dan hebben we er langer lol van.'

Het sealtje met vier gram brandde in de binnenzak van JW's jasje. De boys scoorden meestal om de beurt voor het weekend. Het werd geleverd door een Turk die het zelf van een of andere Joegogangster kocht. JW wist niet wie de hoogste baas was, misschien de beruchte Radovan *himself* wel.

JW zei: 'Kerels, vanavond heb ik groot ingeslagen. Ik heb vier gram bij me. Dat is minstens een halve gram per persoon, plus genoeg om de meisjes te trakteren.'

Fredrik, de andere jongen met achterovergekamd haar, nam een slok van zijn drankje. 'Weten jullie wel hoeveel die Turk aan ons en onze hele club moet verdienen?'

'Hij kan vast prima rondkomen.' Nippe lachte. Deed alsof hij geld telde.

JW vroeg: 'Wat denken jullie dat hij voor marges heeft? Tweehonderd per gram? Honderdvijftig?'

Het gesprek kabbelde verder naar andere, gewonere onderwerpen. JW kende ze van buiten. Gemeenschappelijke vrienden. Vrouwen. Moët & Chandon. Bepaalde onderwerpen spraken voor zich. Niet dat ze het niet over andere dingen konden hebben, het waren geen stomkoppen, maar verbaal welopgevoede *winner*s. Maar hun interesses dwaalden niet onnodig af.

Ten slotte kwam het gesprek op ideeën voor bedrijven.

Fredrik zei: 'Je hebt helemaal niet zoveel geld nodig om een NV te beginnen. Honderdduizend kronen is genoeg, dat is geloof ik het minimum aandelenkapitaal. Als we met een goed ideeetje komen, kunnen we het doen. Proberen wat zaken te doen, een coole bedrijfsnaam, een bestuur en een directeur benoemen. Maar vooral natuurlijk, spullen zonder btw kopen en zo. Konings toch?'

JW analyseerde Fredrik voor de lol. De jongen had geen enkele belangstelling voor mensen, wat in zekere zin lekker was, hij vroeg niet eens waar JW vandaan kwam of andere dingen over zijn achtergrond. Hij had het vooral over zichzelf, dure merken en boten.

JW sloeg zijn whisky-cola achterover. Schonk een royale GT in. 'Klinkt retegoed. Wie versiert die honderdduizend kronen?'

Nippe kwam ertussen: 'Die kun je altijd wel ergens versieren toch? Ik vind het een snerpend idee.'

JW zweeg. Overwoog waar hij honderdduizend vandaan zou kunnen halen en wist het antwoord al. Nergens vandaan. Hij vertrok geen spier. Speelde mee. Grijsde.

Nippe zette een andere cd op. Putte legde zijn voeten op de salontafel en stak een Marlboro Light op. Fredrik, die net een Patek Philippe had gekocht, zat met zijn horlogebandje te pielen en psalmodieerde hardop voor zichzelf: *'You never actually own a Patek Philippe, you merely look after it for the next generation.'*

Uit de stereo klonk Magnus Ugglå op volume acht. Iedereen in de kamer was het erover eens. Ugglå *rules*. Diste alles en iedereen. 'Ze zeggen dat ik overal schijt aan heb, maar daar heb ik schijt aan.' De juiste instelling. Waarom zou je je wat aantrekken van de mening van een stelletje socialisten?

JW was dol op deze voorborrels. De gespreksonderwerpen. De sfeer. Het waren jongens met klasse. Knappe jongens. Altijd even goed geklede jongens. Hij nam ze op.

Overhemden van de merken Paul Smith en Dior en eentje op maat gemaakt door een kleermaker in Jermyn Street in Londen. Een overhemd van het merk ATC, Frans, met Amerikaanse kraag en dubbele manchetten. Aan hun benen droegen twee van de jongens Acne-jeans. Eentje Gucci-jeans: krullerige stiksels op de achterzakken. Een van de jongens droeg een zwarte katoenen broek. Chique jasjes. Eentje uit de lentecollectie van Balenciaga, dubbele rij knopen, bruin, een vrij kort model met dubbele split. Een Dior met krijtstreep, een nauwsluitend model met aan één kant dubbele zakken. Eén was op maat gemaakt door een kleermaker in Savile Row in Londen: duidelijk zichtbare stiksels op de revers en een rode voering. Super 150 wol, betere kwaliteit kreeg je niet voor dat geld. Kenmerken van een goed pak: de souplesse van de voering, zodat die niet ging hangen. De voering van dit jasje was zachter, soepeler en had een betere pasvorm dan je in de winkels in Zweden kon vinden.

Een van de jongens droeg geen jasje, JW vroeg zich af waarom.

Ten slotte de schoenen: Tod's, Marc Jacobs, Gucci's met de klassieke gouden gesp, de bestverkopende sportschoenen van Prada met het rode logo in de hak van de zool. Oorspronkelijk ontwikkeld voor Prada's zeilboot in de World Cup.

Daarboven zwarte, afgestelde leren riemen. Hugo Boss. Gucci. Louis Vuitton. Corneliani.

JW schatte de totale waarde: 72.300 kronen. Exclusief horloges, zegelringen en manchetknopen. Niet slecht.

Op tafel stond Jack Daniels, Vanilla Vodka, een beetje gin, een halve fles Schweppes Tonic, Coca-Cola en een bijna volle karaf appelsap – iemand had het idee gehad Apple Martini te maken, maar had er maar één glas van gedronken.

De algemene opinie in de kamer: dit is niet de plek waar we dronken worden. Bezopen worden we in de kroeg. De tafel bij Kharma was al gereserveerd. Dat was inclusief vrouwen.

JW dacht: wat een sfeer, wat een opwinding, wat een geweldige kameraadschap. Dit waren heerlijke jongens. Aan hen om de nacht van Stockholm te veroveren.

Hij scande de kamer met zijn blik. Plafond van ruim drie meter hoog. Dikke lagen stucwerk. Twee fauteuils en een grijze bank op het echte Perzische tapijt. Vierhonderdduizend knoopjes geknoopt door een vastgeketend jongetje. Op de bank slingerden wat Maxims, FHM's, motor- en boottijdschriften. Langs een van de muren stonden drie lage boekenkasten van Nordiska Galleriet. Eén ervan zat vol cd's, videobanden en dvd's. In de andere stond de stereo, een Pioneer – klein, maar met flink veel pit in de vier kleine boxen in de hoeken van de kamer.

De laatste kast vol met boeken, tijdschriften en mappen. Tussen de boeken zag hij het adelsboek, het verzameld werk van Strindberg en jaarboeken van zijn school. Strindberg was vast een cadeau van Puttes ouders.

De tv was breed, plat en gruwelijk duur.

Naar klassiek gebruik hadden ze hun schoenen allemaal aan. Een waterscheiding in het leven binnenshuis. De algemene tendens: er zijn drie typen mensen. Mensen die altijd met hun schoenen aan naar binnen stappen en de juiste instelling hebben – wat is er erger dan in feestkleding op je sokken rond te glijden? Mensen van het tweede type worden onzeker en kijken wat anderen doen, ze houden hun schoenen misschien aan als anderen ze aanhouden. De twijfelaar, de windvaan. Ten slotte had je de derde soort, mensen die meenden dat je je schoenen altijd uit moest trekken. Wie geluidloos op zweterige sokken rond wilde glijden, had dat aan zichzelf te wijten.

JW haatte mensen die op hun sokken liepen. Sokken met gaten nog erger. De oplossing die hij voorstond was simpel: nekschot. Hij raakte vervuld van weerzin als hij een teen naar buiten zag steken. Zo doorsnee-Zweeds. Lomp. Een attribuut voor het klootjesvolk. De regels in de wereld der sokken gerecapituleerd: hou je schoenen aan, draag nooit sokken met nopjes en zorg dat er nooit een spleet tussen broek en sok ontstaat. Zwart is de kleur, eventueel felle stripfiguren bij een verder ingetogen stijl.

JW droeg voor de zekerheid kniekousen. Zwart. Altijd Burlington. Zijn devies: veel makkelijker te sorteren na de was als ze allemaal hetzelfde zijn.

Het plan voor vanavond was simpel. Een drinktafel was altijd een regelrecht succes. Aan de voorwaarden om een tafel te reserveren voldeden ze met gemak. Je zuipt voor minstens zesduizend kronen.

Dan het bekende traject. Drinken, snuiven, drinken, meiden kijken, misschien even dansen, converseren, flirten, een of meerdere overhemdknoopjes losknopen, sjampie bestellen, een meid scoren, weer snuiven. Neuken.

JW had het gevoel dat hij het onderwerp niet los kon laten. Kwam erop terug. De vragen bleven in zijn hoofd opduiken. Hoeveel zou die dealende Turk verdienen? Zou hij lange dagen maken? Hoe gevaarlijk is het? Van wie koopt hij het? Wat is de winstmarge? Hoe krijgt hij klanten?

Hij zei: 'Hoeveel denken jullie dat hij in een maand binnenkrijgt?'

Fredrik verbaasd: 'Wie?'

‘Die Turk bedoel ik. Van wie we c kopen. Zou het een kleine Gekko zijn?’

De boys verwezen voortdurend naar *Wall Street*. JW had de film meer dan tien keer gezien. Genoot elke seconde van de eenvoud van hebzucht.

Nippe lachte. ‘Jezus, wat zit jij over geld te zeiken, zeg. Dat doet er toch niet toe. Hij verdient vast goed, maar hoe cool is hij nou eigenlijk? Heb je zijn kleren weleens bekeken? Een provinciaal leren jack van Rocco Barocco of zoiets. Dikke gouden patserketting die uit zijn overhemd hangt, flodderige broek van Grosshandlarn, te grote revers aan zijn overhemd. Een echte boerenkinkel dus.’

JW schaterde even.

Ze stapten af van het onderwerp.

Twee minuten later ging Puttes mobiel. Hij hield zijn telefoon stevig tegen zijn oor, terwijl hij tegelijkertijd breed grijnsde naar de boys. JW hoorde niet wat hij zei.

Putte beëindigde het gesprek. ‘Kerels, ik heb een verrassinkje voor ons vanavond. Ze moeten alleen nog even een parkeerplaats zoeken.’

JW had geen idee wat hij bedoelde. De andere jongens grinnikten.

Er verstreken vijf minuten.

Er werd aangebeld.

Putte ging opendoen. De andere boys bleven in de woonkamer zitten.

Nippe zette de muziek zachter.

Een lang meisje in een lange jas en een bodybuilder met een zwart spijkerjack kwamen de kamer binnen.

Putte straalde: ‘Voilà, het opwarmertje van vanavond.’

Het meisje liep met een catwalkachtige tred naar de stereo-installatie. Zelfverzekerd en ontspannen, haast glijdend, op stilettohakken zo hoog als de halve Kaknästoren. Ze was niet ouder dan twintig. Kaarsrecht, bruin haar. JW vroeg zich af: is het een pruik?

Ze zette een andere cd op. Draaide het volume omhoog.

Kylie Minogue: ‘*You’ll never get to heaven if you’re scared of gettin’ high.*’

Het meisje trok haar jas uit. Eronder droeg ze een zwarte beha, een string en panty’s met een jarretelgordel.

Ze begon te dansen op de muziek. Uitdagend. Uitnodigend.

Legde het er dik bovenop. Glimlachte naar de boys alsof ze snoepjes uitdeelde. Ze rolde met haar heupen, liet haar tong over haar bovenlip spelen, zette een voet op de rand van de salontafel. Boog zich voorover en keek JW in de ogen. Hij lachte hard. Riep: ‘Wat een verdomd mooie bonus, Putte. Ze is lekkerder dan die van vorige keer.’

De stripper bewoog zich op de maat van de muziek. Greep naar haar kruis. De boys joelden. Ze danste op Putte af, kustte hem op zijn wang, likte hem in zijn oor. Hij probeerde haar in haar kont te knijpen. Ze danste terug met haar handen op haar rug. Schokte haar onderlichaam ritmisch heen en weer. Maakte

haar beha los en gooide hem naar de bodybuilder die onbeweeglijk tegen de muur stond. De muziek dreunde door. Ze bewoog zich sneller. Stootbewegingen. Haar borsten op en neer. De jongens zaten als in trance.

Ze pakte haar string vast. Schoof hem heen en weer. Zette weer een voet op de salontafel. Boog zich voorover.

JW kreeg een stijve.

De show ging nog vijf minuten door.

Hij werd steeds beter.

Nippe grapte toen het afgelopen was: ‘Dat was potdomme het beste wat ik sinds mijn confirmatie gezien heb.’

Putte handelde de betaling af in de hal. JW vroeg zich af hoeveel het kostte.

Toen de stripteasedanseres en haar bewaker weg waren, schonken ze zich ieder een drankje in en zetten Uggla weer op. Hadden het over dit avontuurtje.

JW wilde de stad in. ‘Het is zover, boys. We gaan lopen, toch?’

Putte schreeuwde: ‘Nee man, een taxi!’

Het was tijd om in beweging te komen.

Putte belde een taxi.

JW vroeg zich af of hij geld genoeg zou hebben om de hele avond bij de boys te blijven.

Uggla brulde: ‘In de stad gaan we los en schrikken nergens voor terug, bij wijze van sport leggen we meiden op hun rug.’

3

De sportschool: Serventent. Anabolenconcentratie. Uitsmijterfarm. Summa summarum: Radovan-geïmpregneerd.

Mrado kwam al vier jaar bij de Fitness Club.

Hij hield van de plek hoewel de apparaten nogal knarsig waren. Vervaardigd door Nordic Gym – een oud merk. De muren waren niet helemaal schoon. Vanuit Mrado's perspectief: niet belangrijk. Het ging om de halters en de cliëntèle. De verdere inrichting: ordinaire sportschoolkitsch. Kunstplanten in twee witte bakken met nepaarde. Vastgeschroefd aan de muur voor de hometrainers: een tv met Eurosport erop. Constante eurotechno uit de boxen. Arnold Schwarzenegger poserend op posters uit '92. Ove Rytter in '94, World Gym Championships. Twee posters met Christel Hansson, de vrouw met wasbord en siliconentieten. Sexy? Niet Mrado's smaak.

Niche: grote mannen. Maar niet de grootste wedstrijdfreaks – die hadden niet het juiste karakter.

Niche: mannen die hun lichaam, grootte en spiermassa belangrijk vinden, maar tegelijkertijd beseffen dat bepaalde dingen vóór het trainen gaan. Werk kan prioriteit hebben. Eer heeft prioriteit. De juiste inzet heeft prioriteit. De hoogste prioriteit altijd: Mr. R zelf.

Radovan bezat 33 procent van de sportschool. Het zakelijke idee was briljant. Het hele jaar door 24/7 open. Zelfs op oudejaarsnacht had Mrado hier mannen voor de spiegel zien staan brullen. Drukte een paar extra kilo's op terwijl de rest van het land vuurwerk afstak en bubbeltjes dronk. Mrado trainde nooit op dat soort avonden. Hij moest zijn zaken regelen. Zijn eigen vaste tijden lagen tussen halftien en elf. De perfecte sportschool.

Gaf trouwens meerdere soorten baten. Rekruteringsbasis. Informatiemagneet. Trainingskamp. Mrado hield de krachtpatsers onder toezicht.

In de kleedkamer direct na de training – een van de beste momenten van Mrado's dag. Het lichaam nog warm van de training, nat haar. De stoom van de douches. De geur van doucheschuim en deodorantspray. De pijn in zijn spieren.

Ontspanning.

Hij trok zijn overhemd aan. Liet hem openhangen. Mrado's nek was te breed voor overhemdboorden. De definitie van een stierennek.

De training van vandaag: nadruk op rug, voorkant bovenbenen en biceps. Op een toestel rugspieren getraind. Langzame bewegingen met de spieren in de onderrug. Belangrijk om niet met de armen te trekken. Daarna back-ups. Training voor de rug, de onderkant. Daarna bovenbenen. Driehonderdvijftig kilo aan de stang. Hij lag op zijn rug, drukte omhoog. De hoek tussen onderbeen en voet mocht niet veranderen, zei men. Volgens Mrado: praatjes voor beginners – wie weet wat hij doet, strekt zich iets verder uit. Maximale transmissie. Concentratie. Bijna in je broek schijten.

Het laatste onderdeel: biceps. De spier der spieren. Mrado trainde alleen met losse gewichten.

Morgen nek, triceps en achterkant bovenbenen. Buikspieren elke dag. Die konden niet te veel krijgen.

Zijn notitieblok met aantekeningen van elke training lag bij de receptie. Mrado's doel was helder. Voor februari van 120 naar 130 kilo spier. Daarna van strategie veranderen. Droog trainen. Vet verbranden. Tegen de zomer: alleen maar spieren over. Strak, zonder onderhuids vet. Waanzinnig mooi.

Verder trainde hij ook op een andere plek, de fightclub Pancrease Gym. Een of twee keer per week. Zijn slechte geweten speelde op. Hij zou er vaker heen moeten. Spierkracht opbouwen is belangrijk. Maar de kracht moest ergens voor gebruikt worden. Mrado's werkgeroi: angst. Hij kwam ver met postuur. Uiteindelijk kwam hij nog verder met wat hij bij Pancrease leerde: botten breken.

Hij bleef meestal nog twintig minuten in de kleedkamer zitten. Inhaleerde die speciale verstandhouding die er tussen grote gasten op een sportschool is. Ze zien elkaar, knikken begripvol, wisselen informatie uit over hun trainingsschema. Worden vrienden. En hier bovendien: Radovan-gunstelingen bij elkaar.

Gespreksonderwerpen à la de grote jongens: de nieuwe BMW 5-serie. Een vuurgevecht op Södermalm afgelopen weekend. Nieuwe methodes om triceps te trainen.

Twee mannen schrokken een halve kilo tonijn uit blik naar binnen. Een derde sloeg een grijs proteïnedrankje achterover. Nam happen van een powerbar. Het idee was de proteïnen direct na de training naar binnen te werken. De kapotgeslagen spiercellen opnieuw op te bouwen tot een nog groter formaat.

Een onbekend gezicht tussen de jongens, een nieuwe gast.

Mrado was groot. Die nieuwe gast: gigantisch.

Trotseerde het gebruikelijke ritueel: een paar keer komen, je gedeisd houden. De situatie inschatten. Bescheidenheid tonen. Respect tonen. Deze reusachtige vent zat midden tussen de jongens. Leek te denken dat hij een van hen was. Hij zei in elk geval nog niks.

Mrado trok zijn sokken aan. Wachtte. Die trok hij altijd als laatste aan. Wilde echt droge voeten hebben.

‘Ik heb een klus dit weekend als iemand zin heeft.’

‘Wat moet er gebeuren?’ vroeg Patrik. Zweed. Ex-skinhead die zijn kompanen had verlaten en nu al een jaar met Mrado samenwerkte. De nationalistische tatoeages waren uit de klauwen gelopen. Lastig te onderscheiden. Een groene brij.

‘Niks groots. ’k Heb alleen wat hulp nodig. Het bekende werk.’

‘Hoe kunnen we verdomme aan het werk gaan als we niet weten wat het is.’

‘Relax, Patrik. Je hoeft het niet in je broek te doen van opwinding. Ik zei toch het bekende werk.’

‘Oké, Mrado. Sorry, ik onderbrak je. Maar wat is het voor iets?’

‘Ik heb hulp nodig om wat in te zamelen, je kent het wel, mijn routes in de stad.’

Ratko, een landgenoot, Mrado’s vriend en wapendrager, trok een wenkbrauw op. ‘Inzamelen? Is het meer dan anders? Betalen ze niet elk weekend wat ze moeten betalen?’

‘De meesten wel. Maar niet allemaal. Je weet hoe het is. Misschien zijn er ook wat nieuwe cafés die ons willen hebben.’

Een van de weinige Arabieren in de sportschool, Mahmud, deed wax in zijn haar. ‘Sorry, Mrado, ik moet trainen weet je. Doe elke nacht een sessie extra.’

Mrado antwoordde: ‘Je traint te veel. Je weet wat Ratko altijd zegt. Er zijn twee dingen waardoor je schaafwonden in je reet krijgt: te klein zijn in de bajes zodat je je moet laten naaien, en aan één stuk door pompen in de sportschool zodat je te veel in je broek schijt.’

Ratko schaterde: ‘Die klus, duurt dat de hele nacht?’

‘Het kan wel even duren, denk ik. Ben je erbij, Ratko? Patrik? Iemand anders? Ik heb alleen wat back-up nodig. Je weet wel, iemand die ervoor zorgt dat ik niet alleen lijk.’

Verder meldde zich niemand aan.

De nieuwe reus deed zijn mond open: ‘Als je zo fokking dun bent als jij, heb je een heel leger met extra mannen nodig.’

Stilte in de kleedkamer.

Twee alternatieven. Die reus dacht dat hij grappig was, probeerde een van hen te worden. Of de reus daagde hem uit. Zocht de confrontatie.

Mrado staarde voor zich uit. Vertrok geen spier. Het geluid van de muziek in de trainingsruimte boven was goed te horen. Mrado: de man die een hele bodybuilderclub lam kon slaan.

‘Je bent een grote gozer. Deze mag je hebben. Maar hou je koest.’

‘En waarom? Mag je hier geen geintje maken?’

‘Hou je gewoon koest.’

Ratko probeerde de situatie te sussen. ‘Hé, rustig aan jij. Tuurlijk mag je een geintje maken maar...’

De reus onderbrak hem. ‘Fuck jezelf. Ik maak gebbetjes waar en wanneer ik wil.’

Grafstemming in de kleedkamer.

In ieders hoofd dezelfde gedachte: die nieuwe reus speelt Russische roulette.

In ieders kop dezelfde vraag: wilde hij op een brancard naar buiten gedragen worden?

Mrado stond op. Trok zijn jack aan. ‘Jongen, je kunt maar beter naar boven gaan om te doen waar je voor gekomen bent.’

Mrado liep de kleedkamer uit.

Geen problemen. Rustig en beheerst.

Twaalf minuten later. Boven in de sportzaal. De reus voor de spiegel. In elke hand een halter van 45 kilo. Zwaaide licht in het ritme. De aderen als wormen op zijn onderarmen. Biceps zo groot als voetballen. Arnold Schwarzenegger – je kunt gaan.

De vent drukte. Gromde. Kreunde.

Telde. Zes, zeven...

Het was halftwaalf ’s avonds. De sportschool praktisch leeg.

Mrado bij de receptie, schreef de training van vandaag in zijn blok.

... acht, negen, tien...

Patrik kwam naar boven. Praatte met Mrado. Hij zei tegen hem: ‘Ik bel je vrijdag over de klus. Ik doe gewoon mee. Is dat oké?’

‘Prima, Patrik. Je bent erbij. We hebben het er verder over als je belt.’

... elf, twaalf. Pauze. Een minuut rust. Maar de spieren niet samen laten trekken.

Mrado liep naar de reus toe. Ging naast hem staan. Staarde. Armen over elkaar.

De reus negeerde hem. Begon opnieuw te tellen. Hijgde.

Een, twee, drie...

Mrado tilde een halter van 25 kilo op. Bewoog hem twee keer op en neer in de maat met de reus. Zwaar voor net getrainde biceps.

... vier, vijf.

Liet de halter op de voet van de reus vallen.

Hij gilte als een mager speenvarken. Liet zijn halters vallen. Greep zijn voet vast. Hinkte op één been. Tranen in zijn ogen.

Mrado dacht: arme sukkel. Je had een stapje terug moeten doen en voor je dekking moeten zorgen.

Mrado haalde met volle kracht uit tegen het andere been van de man. Honderdvijftig kilo smakte tegen de grond. Mrado op hem. Onverwacht snel. Lette er goed op zijn rug naar het raam te houden. Haalde zijn pistool tevoorschijn. Smith & Wesson Sigma .38. Een klein pistool, maar volgens Mrado was het handig dat je het makkelijk onder een colbertje kon dragen zonder dat het zichtbaar was.

Buiten konden ze niet zien wat er gebeurde. Een pistool trekken – ongebruikelijk voor Mrado. Nog ongebruikelijker in de sportschool.

De loop in de mond van de reus gedrukt.

Mrado ontgrendelde het wapen. ‘Luister goed, jochie. Ik heet Mrado Slovovic. Dit is onze club. Zet hier nooit meer een voet over de drempel. Als je er tenminste nog eentje over hebt.’

De reus was net zo passé als een soapsterretje na drie maanden. Begreep dat hij had geblunderd.

Misschien voor het laatst.

Misschien was het nu afgelopen.

Mrado stond op. Hield het wapen laag. Op de reus gericht. Rug naar het raam. Belangrijk. De reus bleef op de vloer liggen. Mrado ging op zijn kapotte voet staan – 120 kilo Mrado op vers verbrijzelde tenen.

De reus kermde. Durfde zich niet los te wringen.

Mrado merkte op: zag hij daar een traan in de ooghoek van die kerel?

Hij zei: ‘Schandknaapje, ’t is tijd om naar huis te hinken.’

Doek.